

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **V. Š. pre trestný čin legalizovania príjmu z trestnej činnosti** podľa § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí 13. mája 2009 v Bratislave o odvolaní obžalovaného, ktoré podal proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 1T 2/2003, z 26. júna 2006 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne **sa zrušuje.**

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec **sa** tomuto krajskému súdu **vracia**, aby ju v potrebnom rozsahu **znovu prejednal a rozhodol.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 26. júna 2006, sp. zn. 1T 2/2003, bol obžalovaný V. Š. uznaný za vinného z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a z trestného činu legalizovania príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

1/ ako starší referent – technik na Okresnom dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Partizánskom, v rozpore s Nariadením Prezidenta Policajného zboru č. 6-1997 zo dňa 1. apríla 1997 prihlásil dňa 21. júla 1999 na svojom pracovisku do evidencie motorových vozidiel v Partizánskom osobné motorové vozidlo Škoda Octavia Combi, výrobné číslo motora A., výrobné číslo karosérie T. na držiteľa V. P., nar. X., bytom B., bez jeho prítomnosti a hoci pred tým, ako na jeho osobu uvedené motorové vozidlo prihlásil, V. P. uviedol, že si na jeho osobu prihlási svoje osobné motorové vozidlo, ktoré malo byť dovezené zo zahraničia, dňa 6. augusta 1997 opätovne v rozpore s Nariadením

Policajného prezidenta Policajného zboru č. 6-1997 zo dňa 1. apríla 1997 vykonal na svojom pracovisku v Partizánskom zmenu v evidencii motorových vozidiel tým, že uvedené motorové vozidlo bez prítomnosti V. P. odhlásil a prihlásil do evidencie motorových vozidiel nového majiteľa M. C., nar. X., bytom B., bez jeho vedomia, pričom po predbežnom zaistení predmetného motorového vozidla dňa 11. apríla 2001 bolo zistené, že toto bolo v čase od 6. júla 1999 do 7. júla 1999 odcudzené v Bratislave, čím Č. bola spôsobená škoda vo výške 584 900 Sk a následne pred jeho zaevidovaním do evidencie motorových vozidiel obvineným boli pozmenené znaky výrobného čísla a znaky výrobného čísla motora,

2/ ako starší referent – technik na Okresnom dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Partizánskom, v rozpore s Nariadením Prezidenta Policajného zboru č. 6 - 1997 zo dňa 1. apríla 1997 na svojom pracovisku v Partizánskom dňa 13. októbra 1999 prihlásil do evidencie motorových vozidiel osobné motorové vozidlo VW Passat 1,9 TD, výrobné číslo motora A., výrobné číslo karosérie W., na držiteľa Ing. R. B., nar. X., bytom B., bez jej vedomia a následne v rozpore s uvedeným Nariadením prezidenta Policajného zboru, dňa 17. novembra 1997 na svojom pracovisku v Partizánskom vykonal zmenu v evidencii motorových vozidiel tým, že uvedené motorové vozidlo bez vedomia Ing. R. B. odhlásil, a v ten istý deň prihlásil na B. H. ,nar. X., bytom M., bez jeho vedomia, pričom po predbežnom zaistení uvedeného vozidla dňa 18. júla 2001 bolo zistené, že toto bolo v období od 20. januára 1999 do 21. januára 1999 odcudzené v Bratislave a pred jeho zaevidovaním do evidencie motorových vozidiel obvineným boli na ňom zmenené znaky výrobné číslo motora a karosérie, čím majiteľovi O. bola spôsobená škoda vo výške 510 102 Sk.

Za to bol obžalovanému V. Š. podľa § 252 ods. 4 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000, s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000 uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods.3 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000 bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný V. Š., ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu P. J.. Domáhal sa ním zrušenia napadnutého rozsudku

vo výroku o vine a treste a oslobodenia spod obžaloby. Vyslovil stanovisko, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo preukázať, že obžalovaný pri prihlasovaní motorových vozidiel vedel o tom, že tieto vozidlá pochádzajú z trestnej činnosti. Nebolo preukázané, že ako starší referent polície mal snahu zlegalizovať ukradnuté automobily. Trestné činy, ktoré mu obžaloba kladie za vinu, sú úmyselnými trestnými činmi a takúto formu zavinenia súd obžalovanému nepreukázal. Jeho konanie vykazuje znaky porušenia pracovných predpisov súvisiacich s prihlasovaním motorových vozidiel do evidencie, ale rozhodne nevykazuje znaky skutkových podstát žalovaných trestných činov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, na podklade podaného odvolania, preskúmal v rozsahu § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov prvostupňového rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc pri tom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je:

chybný pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení najmä preto, že sa nevyrovnal náležite so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.),

sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na objasnenie veci treba dôkazy opakovať a vykonať ďalšie dôkazy a ich vykonanie pred odvolacím súdom by znamenalo, nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa (písm. c/ § 258 ods. 1 Tr. por.),

nezodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. a v podstate je nepreskúmateľný.

Postupom podľa § 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por. odvolací súd v posudzovanej veci rozhodoval o odvolaní na neverejnom zasadnutí, pretože zistil vady, ktoré nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. S rovnakou

starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán.

Podľa § 2 ods. 6 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne nezávisle od toho či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Vyššie uvedenými ustanoveniami sa krajský súd dôsledne neriadil napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní vykonal v predmetnej trestnej veci rozsiahle dokazovanie, vypočul obžalovaného, poškodených a ďalších relevantných svedkov a predovšetkým mal k dispozícii listinné dôkazy týkajúce sa konkrétnych motorových vozidiel, ktoré boli prejednávané obžalovaným v administratívnom konaní a u ktorých boli zistené porušenia postupu v zmysle Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 6/1997 zo dňa 1. apríla 1997.

V samotnom procese dokazovania, a teda pri posudzovaní otázky, či skutok je, alebo nie je trestným činom (vrátane naplnenia zákonných znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu), je treba postupovať tak, že treba urobiť spoľahlivé zistenie o rozhodujúcich skutkových okolnostiach.

Trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. sa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu, alebo zadovážiť sebe, alebo inému neoprávnený prospech nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci.

V posudzovanej veci obžalovaný v priebehu prípravného konania i na hlavnom pojednávaní využil zákonom mu dané právo a odmietol vypovedať.

Z výsledkov vykonaného dokazovania i tak nepochybne vyplýva, že obžalovaný V. Š. v administratívnom konaní pri prihlasovaní oboch motorových vozidiel do evidencie motorových vozidiel vystupoval v postavení verejného činiteľa, služobne prideleného ako starší referent - technik na Okresnom dopravnom inšpektoráte Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Partizánskom.

Z výpovedí vypočutých svedkov, ale najmä z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu tiež nepochybne vyplýva, že v oboch prípadoch pri prihlasovaní aut do evidencie motorových vozidiel konal bez prítomnosti osôb, na ktoré motorové vozidlá prihlasoval, alebo tak dokonca robil bez ich vedomia. Vedome teda nesplnil povinnosť, ktorá mu bola uložená zákonom, resp. iným právnym predpisom, v danom prípade Nariadením Prezidenta Policajného zboru Slovenskej republiky č. 6/1997 a nesplnil tak povinnosť, ktorá mu vyplývala z jeho pracovnej a funkčnej náplne, čím naplnil zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu podľa § 158 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., ktorým je „nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z jeho právomoci“. Konanie obžalovaného malo v tomto prípade z hľadiska zavinenia formu úmyselného opomenutia.

Obhajobnú námietku obžalovaného, prednesenú jeho obhajcom, že išlo len o porušenie služobných povinností, tak nemohol odvolací súd akceptovať.

Trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa dopustí páchatel', ktorý príjem alebo iný majetok z trestného činu prevedie na seba alebo iného, požičia, vypožičia, predisponuje banke, dovezie, prevezie, privezie, premiestni, prenajme, alebo inak sebe alebo inému zadováži.

Kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu podľa ods. 4 písm. a/ sa dopustí páchatel', ktorý čin uvedený v ods. 1 spácha ako verejný činiteľ.

Pre naplnenie zákonných znakov trestného činu podľa § 252 ods. 1 Tr. zák. sa po subjektívnej stránke vyžaduje špecifický úmysel vo forme zatajenia existencie príjmu z trestnej činnosti, alebo zakrytia jeho pôvodu v trestnom čine alebo jeho určenia. Na trestnosť sa vyžaduje, aby páchatel' vedel o pravom pôvode, použití, alebo určení legalizovanej veci, teda že ide o príjem z trestného činu, resp. o vec určenú alebo použitú na jeho spáchanie.

V tomto štádiu konania treba prisvedčiť obhajobe, že v priebehu celého konania nebol zistený žiadny dôkaz o tom, že obžalovaný vedel o pravom pôvode motorových vozidiel – teda, že pochádzajú z trestnej činnosti v čase, keď ich prihlasoval do evidencie motorových vozidiel.

Ako je už uvedené vyššie obžalovaný Š. odmietol vypovedať.

Svedok V. P. vedel o tom, že obžalovaný chce prihlásiť vozidlo na jeho osobu, vedel aj to, že vozidlo by malo byť podľa vyjadrenia obžalovaného dovezené z cudziny, ale nevedel, že vozidlo pochádza z trestnej činnosti. Navyiac uviedol, že obžalovanému dôveroval a nepredpokladal, že ide o niečo nezákonné.

Svedok B. vypovedal, že tiež nevedel nič o nelegálnom pôvode vozidla, ktoré bolo prihlásené na jeho osobu. Ako dôvod prečo má byť auto prihlásené na jeho osobu, mu bolo povedané, že majiteľ „M.“ už má na seba prihlásené jedno vozidlo a keďže pracuje v bankovom sektore, nechce byť vlastníkom dvoch vozidiel.

Svedok Ing. R. M. vo svojej výpovedi uviedol, že reagoval na inzerát o predaji motorového vozidla Škoda Octávia, stretol sa s jeho majiteľom svedkom B., auto sa mu páčilo, preto si poznačil číslo motora i karosérie a cez známeho na polícii si v evidencii motorových vozidiel preveril, či auto nepochádza z krádeže a keďže nič negatívne nezistil, auto kúpil. Bez akýchkoľvek problémov si ho prepísal na dopravnom inšpektoráte v mieste svojho bydliska na svoje meno a auto užíval až do jeho zaistenia políciou 11. apríla 2001.

Vo vzťahu k motorovému vozidlu VW Passat (skutok v bode 2/) z výpovede svedka P. Š. vyplýva, že na základe inzerátu zakúpil toto motorové vozidlo od majiteľa B. H., prostredníctvom svedka M. V.. S majiteľom auta svedkom H. sa stretli v Pezinku pred políciou, kde policajti vykonali ohliadku vozidla, do protokolu ho uviedli ako nového majiteľa a na základe týchto dokladov si on následne vozidlo bez komplikácii prihlásil v Poprade na polícii do evidencie motorových vozidiel. Auto užíval až do 18. júla 2001, kedy mu bolo políciou odňaté, ako vozidlo pochádzajúce z krádeže.

V tejto súvislosti aj svedok JUDr. M. Š. vypovedal, že v administratívnom konaní ohľadne predmetného motorového vozidla postupoval v súlade s nariadením prezidenta Policajného zboru Slovenskej republiky, ktorým sa upravuje postup dopravných inšpektorátov pri evidovaní vozidiel, v každom prípade bolo vozidlo skontrolované, bola na ňom vykonaná kontrola identifikačných znakov.

Za takejto dôkaznej situácie, keď okolnosť, že vozidlá pochádzajú z trestnej činnosti bola zistená až v roku 2001 pri zaistení vozidiel majiteľom, ktorí ich riadne užívali a obžalovaný prihlasovanie vozidiel do evidencie robil v roku 1999, medzitým boli vozidlá prehlasované aj na iných dopravných inšpektorátoch, napr. v Poprade a pri tom boli kontrolované identifikačné znaky vozidiel, bolo overované v evidencii odcudzených vozidiel, či jedno z aut nepochádza z trestnej činnosti, nebolo preukázané, kedy došlo k pozmeneniu znakov výrobného čísla karosérie a motora, kto tak na vozidlách urobil. Nebol v konaní produkovaný dôkaz, ktorý by nasvedčoval nad akúkoľvek pochybnosť tomu, že obžalovaný vedel, že vozidlá pochádzajú z trestnej činnosti, že by bol v kontakte s osobami ktoré vozidlá odcudzili, že vedel o tom, že na vozidlách v čase keď ich prihlasoval do evidencie vozidiel, boli pozmeňované na nich identifikačné znaky. Je možné vysloviť určité podozrenie, že obžalovaný mohol takúto vedomosť mať, avšak pre uznanie viny z trestného činu podľa § 252 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. súd musí mať neotrasiteľnú istotu, majúcu oporu vo vykonanom dokazovaní.

Podľa § 125 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne vyloží, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona, v otázke viny a trestu. Ak boli do rozsudku pojaté ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval, že obžalovaný bol prvou osobou, ktorá po tom ako boli pozmenené identifikačné znaky na vozidlách, tieto prihlásil, resp. ich odhlásil z evidencie motorových vozidiel. Takéto tvrdenie prvostupňového súdu však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ostáva neobjasnenou otázkou, ako mohli vozidlá s pozmenenými identifikačnými znakmi ďalej spracovávať v administratívnom konaní iné dopravné inšpektoráty, napr. v Pezinku alebo v Poprade a prečo už pri preverovaní svedkom Ing. M. v evidencii kradnutých vozidiel nebolo zistené, že auto Škoda Octavia pochádza z krádeže. Krajský súd ďalej konštatuje, že obžalovaný Š. konal spôsobom popísaným v skutkovej vete rozsudku na základe údajov, ktoré musel získať len od osôb, ktoré kradnuté vozidlá chceli zaevidovať na dopravnom inšpektoráte a urobil tak, aby zakryl pôvod vozidiel v trestnom čine. Ani toto tvrdenie prvostupňového súdu sa neopiera o konkrétny dôkaz

produkovaný v konaní. Toto konštatovanie súd prvého stupňa mechanicky prevzal z obžaloby Krajskej prokuratúry v Trenčíne zo 4. júla 2003 č. 1 Kv 61/2001, str. 7. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že krajský súd aj skutky mechanicky prevzal z obžaloby do rozsudku, a to aj s pisárskymi chybami v dátume 6. augusta 1997 (správne má byť 1999) a 17. novembra 1997 (správne má byť 1999). Podobne je to aj s výpoveďou svedka B., ktorý vypovedal vo vzťahu k vozidlu Škoda Octavia, pričom v obžalobe je omylom uvedené vozidlo VW Passat.

S poukazom na tieto dôvody je možné zhrnúť, že záver ku ktorému dospel krajský súd, keď uznal obžalovaného V. Š. vinným aj zo spáchania trestného činu podľa § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., je nepresvedčivý, lebo je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní podľa § 2 ods. 5 Tr. por., pričom krajský súd takto vykonané dôkazy vyhodnotil v zásade v neprospech obžalovaného bez toho, aby prihliadol na všetky vykonané dôkazy jednotlivo aj v ich súvislostiach tak, ako to ukladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por.

Po odstránení uvedených pochybení, vykonaní nových, alebo opakovaní už vykonaných dôkazov, ktoré budú viesť k náležitému objasneniu veci a dôslednom vyhodnotení vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní podľa § 2 ods. 6 Tr. por. bude možné dospieť k záveru, či konanie obžalovaného V. Š. naplnilo všetky zákonné znaky aj trestného činu podľa § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. a bude možné zároveň, po zohľadnení všetkých rozhodujúcich kritérií pre ukladanie a stanovenie výmery trestu podľa § 31 ods. 1 Tr. zák. a kritérií o účele trestu podľa § 23 ods. 1 Tr. zák. rozhodnúť aj o spravodlivom a zákonom postihu obžalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušil a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 13.mája 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová